

der udeblive Frugterne heller ikke. Og paa dette Omraade som paa saa mange andre kan Skolen komme Hjemmene til Hjælp og være dem en stor Støtte, naar blot Forstaaelsen af Sagens Betydning er bleven levende. Desværre er man jo ikke i Hjemmene, naar jeg da tager dem under et, kommen saa vidt, at man har faaet Øje paa, at her er en Fare, der truer Børnene. Derfor kan man ogsaa nu og da blive Vidne til, at Faderen paa Grund af misforstaaet Stolthed eller maaske Overgivenhed giver Purken en tændt Pibe i Munden og derved bidrager til, at Barnet kommer ind i den slemme Vane og ind under de ulykkelige Følger, som Tobaksrygning fører med sig. Havde Faderen haft Kendskab til, hvilken Fare han udsatte sit Barn for, havde han sikkert ikke gjort det.

Men netop et saadant Kendskab er det, vi skulle søge at udbrede, og dertil skulde jeg nu ikke vige tilbage for at kræve Statens Støtte. Jeg skulde ikke have det mindste imod, tværtimod, jeg saa det gerne, at man fra Statens Side støttede saadanne Foreninger, der havde taget Sagen op til Gennemførelse — jeg tror, der allerede eksisterer saadanne Foreninger —, og heller ikke skulde jeg have noget imod, men kunde tværtimod ønske det, at Staten drog Omsorg for, at der udarbejdedes et godt Skrift om Tobakkens ødelæggende Følger for Børn, og at det blev givet hver eneste af Danmarks Lærere i Hænde med Paalæg om at bruge det flittigt ved Undervisningen for at bibringe Børnene Forstaaelsen af, at her var en Fare, der særlig truede dem. Jeg tror, at alle Danmarks Lærere hjertensgerne toge sig af denne Sag og lagde sig i Selen derfor. Og denne Tro svæver ikke saadan i det Blaa. Jeg støtter den paa, at det netop er Danmarks Lærerstand, der har rejst denne Sag. Ad den Vej tror jeg sikkert, der vilde blive udrettet mere end ved at give Kommunerne Lov til, hvis de finde det formaalistjenligt, at udstede Forbud. Det har nu ingenlunde været mit Maal at kritisere Lovforslaget, ingenlunde. Jeg har kun villet pege paa de Veje, som man muligvis kunde gaa, og som muligvis kunde være bedre end de i Lovforslaget foreslaaede. Jeg skal slutte med at anbefale eller rettere sagt anmode det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, om nøje at overveje, hvilke af disse Veje man bør gaa, enten — lad mig kalde det — Overbevisningens Vej eller Forbudets Vej, idet jeg aldeles bestemt hævder, at noget bør

og skal der gøres for at modarbejde det Onde, som Børns Tobaksrygning nu en Gang er bleven til. Det kan ikke gaa at lade den Sag ligge længere hen, noget bør der gøres.

Jensen-Knudstrup: Jeg nøjes med en kort Bemærkning, fordi jeg tror, at Sagen nu er uddebatteret. Jeg vil samle Indtrykkene fra Forhandlingen i to Grupper. Fra enkelte Medlemmer er det hævdede, at der ikke er noget Onde at modarbejde; i alt Fald er Ondet saa lille, at man ikke skal foretage sig noget imod det. Det er jo et Standpunkt, man godt kan hævde, og som man ikke kan afvise. Det er dog forholdsvis faa, der have talt paa den Maade. De fleste have hævdede, at der er et Onde, maaske et meget stort Onde, men have ved Siden af krævet en Lov med almindeligt Forbud for hele Landet under et. Dette vilde jeg absolut betragte som uheldigt. Anker man over, at Vedtægtsbestemmelserne ere for strenge — og det har man gjort fra alle Sider —, er det dog helt urimeligt at ønske disse strenge Bestemmelser førte igennem ved almindelig Lov, der paalægger hele Landet at følge dem. Ere de for strenge, saa er det et stort og ubetinget Gode, at Kommunerne staa aldeles frit overfor dem, kunne vedtage dem efter Egnens Behov og Trang til Bestemmelsen. Skulde man gaa til en almindelig Lov, hvad jo kan overvejes i Udvalget, bør man nøjes med første Paragraf, der forbyder Salget til Børn, men ikke indlade sig paa at kontrollere, forbyde og straffe Børns Rygning paa offentlig Vej og Gade. Man maatte indskrænke sig til at forbyde de handlende at sælge Tobak til Børn, og det vilde være let at gennemføre og kontrollere, og det vilde maaske ikke vække saa megen Mishag.

I disse faa Bemærkninger kan jeg samle Indtrykkene af Forhandlingen.

H. Nielsen: Jeg er enig med den ærede Justitsminister i, at det vist ikke nytter stort at holde Prækener for Børn om Tobakkens Skadelighed, lige saa lidt som det nytter at tale til dem om Slikkeriers Skadelighed. Det er saa meget vanskeliggere at indprente Børn det skadelige ved Tobaksrygning, naar man selv ryger. Børn ere jo videbegærlige; de ville have fuld Besked, og det ligger da nær for dem at spørge: Hvorfor ryger du selv? Det bliver da umuligt at forsvare Rygningen som noget fornuftigt eller gavnligt. Skulde